

Přeložila PETRA BADALEC

STÍNOVÁ NEVĚSTA

SHELBY
MAHURIN

COO
BOO

*Propagační materiál.
Určeno k marketingovým účelům.*

Shelby Mahurin napsala také

Série Šarlatový závoj
Šarlatový závoj

Série Holubice a had
Holubice a had
Krev a med
Bohové a monstra

Přeložila Petra Badalec

THE SHADOW BRIDE

Copyright © 2025 by Shelby Mahurin. Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers. All rights reserved.

Cover © 2025 by Sasha Vinogradova
Translation © Petra Badalec, 2025

ISBN 978-80-267-4100-8

STÍNOVÁ NEVĚSTA

SHELBY
MAHURIN

PŘELOŽILA PETRA BADALEC

COO
BOO

KAPITOLA JEDNA

Odras

Jediné, co vyplňuje ticho, je jednoduchá melodie vycházející z hrací skříňky.

Sleduju tu cetku z druhé strany ložnice, figurky se točí v mechanickém tanci a jejich nabarvená křídla se třpytí v záři jediné osamělé svíce. Reid ji zapálil dnes večer, zatímco jsem předstírala, že spím. Za soumraku se Lou po špičkách přikradla k oknu, aby odhrnula záclony a vpustila dovnitř měsíční svit, ale bouřková mračna zakryla noční oblohu a místo světla se do mého pokoje vkradly stíny. Obklopují mě jako plášť, zatímco víly tančí ve svém kruhu světla.

„Jsi v pořádku, Célie?“ šeptne Mila z křesla u postele.

Po událostech v jeskyni našla trhlinu v závoji poblíž Saint-Cécile a proklouzla skrz ni, aby mi mohla v říši živých zůstat nablízku. I když mluví jen málo – a mě žádá, abych mluvila, ještě méně –, nedokážu se rozhodnout, jestli mě to těší, nebo ne. Nedokážu se rozhodnout, jestli ji tu vůbec chci.

„Nic mi není,“ zašeptám.

A víly tančí dál.

Lou a Reid přinesli z mého pokoje ve Věži chasseurů hrací skříňku spolu se vším mým pozemským majetkem: svíčkami ze včelího vosku a lahvičkami s růžovým parfémem, bižuterií a knížkami pohádek s popraskanými hřbety. Na mé posteli leží smaragdově zelená

přikrývka. V rohu místnosti stojí pozlacené zrcadlo. Na sobě mám tu směšně průsvitnou noční košili.

Chtěli mi pomoci tím, že svůj domov zaplnili mými věcmi.

Chtěli mi připomenout, že jsem pořád Célie Tremblayová.

Nemohli vědět, že jsem kdysi toužila po vílách z téhle hrací skříňky stejně, jako jsem je milovala. Snila jsem o tom, že jim ukradnu křídla a odletím do jejich říše okouzlovat divoká stvoření a dvořit se svému vlastnímu vílímu princovi. Moje chuť Evangeline mi tu hrací skříňku dala k osmým narozeninám a já jsem celé dva týdny nemluvila o ničem jiném, dokud ji Filippa – vzteky bez sebe – nesebrala z mého nočního stolku a nerozbila ji na kusy.

Samozřejmě toho okamžitě litovala a víly slepila, jak nejlépe uměla. Nových prasklinek v jejich úsměvech jsem si nikdy nevšímalá. Možná jsem byla ještě moc malá – příliš zaneprázdněná sny o velkých dobrodružstvích a romancích, které mi vyrazí dech – nebo jsem jim jen prostě nevěnovala pozornost. Teď na ty praskliny zírám a tiše je nenávídím.

Snila jsem o tolika hloupostech.

Odvrátím se, těžce si povzdechnu a znovu se nadechnu – instinktivní reakce, která naplní mé tělo vzduchem, který už nepotřebuje. *Chyba.* Žaludek se mi stáhne při náhlém přívalu vůně a ústa mi zaplaví sliny. Bolí mě hlava. Dásně mi pulzují. I když zavírám oči, aby se mi nedělalo zle, temnota mých víček se mění v nechutný kaleidoskop barev, který pulzuje v rytmu srdcí v obývacím pokoji. Dvou srdcí. Pěsti se mi svírají, zuby se mi prodlužují a sliny tečou proudem. Krk se mi bezděčně stáhne a na vteřinu se můj pohled přesune ke dveřím ložnice. Všechno kolem ustrne a vyostří se.

Cítím pohyby Lou a Reida těsně za nimi.

Slyším je v kuchyni připravovat večeři – jemné cinkání příborů, občasná otřetí jejich ramen, když se minou. Louino srdce se zrychlí, když ji Reid políbí na spánek. On se zasměje, když ho ona plácne po zadku. Jsou zcela pohrouženi jeden do druhého.

Zcela rozptýlení.

Neušimnou si tě, šeptá mi v hlavě známý hlas. *Ne, dokud nebude příliš pozdě.*

A je to pravda. I když zavřu oči, téměř vidím, jak jim v žilách koluje krev, a dokážu si představit, jak chutná – na jazyku je hustá, sytá a horká, *dekadentní*, jako královská hostina. Mila by mě nezastavila. Strávily jsme spolu poslední chvíle, a i když se o tom nezmínila, vím, že se cítí za můj osud částečně zodpovědná. Kdyby mě nějak *přinutila* projít tím prokletým zlatým světlem, možná by se nic z toho nestalo, ale místo toho mi řekla, ať si zvolím sama.

Řekla, že pokud to neudělám, ztratím možnost volby navždy.

Jak ironické.

Naprázdnou polknu. Ne, Mila by mě nezastavila – ani by nemohla –, ale zastavila by mě Odessa? Nakloním hlavu a poslouchám, jak listuje stránkami své knihy a záměrně ty nechutně sladké lidi ignoruje. „Bolí mě z nich zuby,“ řekla včera, než na mě upřela svůj typicky pronikavý pohled. „Kdy už půjdeme domů?“

Domů.

Pro ni to znamená Requiem. Michal ji sem poslal, aby na mě dohlížela, *vedla* mě, ale nikdy neměla v úmyslu zůstat v Cesarine navždy. V hloubi duše vím, že ani Michal to nezamýšlel. Poslední slova, která mi řekl, mě stále pronásledují ve snech – nebo by pronásledovala, kdybych spala.

Prosím, zůstaň.

Neví, že jsem ho slyšela. Neměla jsem ho slyšet, ne, když moje srdce přestávalo tlouct, přesto to tak ale bylo. Slyšela jsem ho a už to nejde vrátit. Prosil mě, abych zůstala, ale kde je teď? Proč netrval na tom, abych zůstala s ním na Requiem? A pokud ne tam, proč se ke mně nepřipojil *tady*, v téhle bezútešné místnosti, aby mi pomohl s proměnou místo Odessy? Ty otázky mě znechucují, jsou směšné, zbytečné, jsou to ty nejmenší z mých problémů, nedokážu je ovšem

pustit z hlavy. Nechat ho odejít. Nemám nic, co by mě od téhle šarlatové mlhy rozptýlilo, Michal se mi rozlévá po kůži jako jed a já se se po něm nemůžu přestat sápat.

Proč mě kouzl, jen aby mě pak opustil? Proč mě nechal v péči mých přátel – nechal mě, abych jim *ublížila*?

Neuvědomuju si, že svírám kliku, dokud mě nezačne pálit dlaň.

Se syknutím ji pustím, uskočím a zlostně zírám na stříbrný řetízek omotaný kolem ní. Lou si myslela, že takové opatření nebude potřeba. Když jsem na tom trvala, protestovala, ale nakonec mi vyhověla a vydala jediný stříbrný šperk, který měla: ošklivý, zašlý náhrdelník, který kdysi patřil její prababičce. Teď v kuchyni předstírá, že se jí navaluje, když jí Reid nabízí mrkev, a já zatnu zraněnou ruku v pěst.

„Zadrž dech,“ řekne Mila tiše.

Neušimmnou si tě, opakuje ten děsivý hlas v mé hlavě.

Při tom zvuku okamžitě přestanu dýchat a po několika vteřinách tvrdého boje se sebou samou se donutím od dveří ustoupit. V tom hlase, ať už se ozývá odkudkoli a vydává ho kdokoli, zazní zklamání. *Umřeš hladý.*

Zní to jako moje sestra.

„Ne, neumřu.“

Divoce zatřesu hlavou na stín v zrcadle, zatímco mě Mila sleduje s doširoka otevřenýma očima. A proč by neměla? Vedu rozhovor s někým, kdo tady není, a nic z toho – *nic* – není skutečné. Filipa nemůže být v téhle místnosti se mnou. I kdyby Fredericův rituál nějak zafungoval, i kdyby se opravdu vrátila jako duch nebo – nebo jako něco jiného, pořád bych ji viděla. A Mila by ji také slyšela.

Moje odhodlání se tím ještě více upevní. Milino mlčení víc než cokoli jiného dokazuje, že Filipa je stále mrtvá a tohle je jen halucinace. Nebylo by to poprvé, co slyším hlasy, že? Zlobně hledím do zrcadla. Jemné prasklinky na jeho stříbrném povrchu podivně lámou světlo, ale jinak je sklo nehybné a tiché. V závoji není žádná trhlina,

neslyším žádnou ozvěnu smíchu. Nezahlédnu ani záblesk smaragdového oka.

Dál hladově zírám do zrcadla.

Vím, že bych to neměla dělat. Vím, že bych neměla doufat.

Přesto se plížím vpřed, až stojím před tou prokletou věcí a hledím na místo, kde by měl být můj odraz. Modlím se už posté – potisící –, aby *tento* okamžik byl tím, kdy sen skončí. Aby mě *ted'* polibkem probudil princ z pohádky a my dva žili šťastně až do smrti.

Prosím.

I když tam stojím ještě několik vteřin a čekám, nic se nestane. Zavřu oči. Otevřu je. Když zrcadlo i nadále zůstává prázdné, zaplaví mě hořkost a bez přemýšlení se otočím, popadnu hrací skříňku a mrštím s ní o podlahu. Ukolébavka se přeruší násilným, uspokojivým *zařinčením*, ale můj vztek to neuchlácholí – naopak mi stoupá do krku jako žluč a já proklínám ty porcelánové střepy. Prázdný úsměv vílí princezny zůstává bez úhony. S neznámým zavrčením na něj vši silou dupnu. Pošlapu je *všechny* – každíčkový střep –, dokud nezůstane jen třpytivý prach a moje bosé nohy nezačnou krváčet a bolet. *Chci*, aby krvácely a bolely.

Než však stačím popadnout stříbrný řetízek, ozvou se z předstíne tiché hlasy. Vchodové dveře se tiše otevřou a já zaslechnu šustění vlněných nohavic a hedvábných šatů. Stálý tlukot dvou dalších srdcí. *Dvou, ne tří*. V další vteřině překročí práh lehké kroky a dveře se opět zavřou. „Jak je jí?“ zašeptá Coco.

„Propásli jsme něco?“ zeptá se Beau.

Čekám, že se k jejich hlasům přidá Jean Lucův, ale neozývá se. Nepřišel.

Dá to práci neplést si je, co? zpívá ten hlas. *Jean Luc, Michal... Michal, Jean Luc...*

Snažím se ho ignorovat. Tiché, vlhké zvuky Reidova nože ustanou, když zamumlá: „Nic nového.“

On tě nikdy nebude milovat.

Zašklebím se a podívám se na zbytky hrací skříňky. „Nechtěli jsme ji budít před večeří.“ Lou škobrtne, když se jí Melisandre proplete pod nohama, a její další slova doprovází zvучné vrnění. „Vypadá... vyčerpaně.“

Mila se přiblíží a zvedne ruku, jako by mě chtěla obejmout. Uklidnit mě. Když se však napnu, protože se bojím kontaktu, zarazí se a ruka jí opět klesne podél těla. „Dneska to bude lepší, Célie,“ řekne tiše, zatímco si Coco a Beau rozvazují boty. „Neztrácej naději.“

Odolávám nutkání vysmát se jejímu optimismu. „A na základě čeho tak usuzuješ? Včerejší noci? Té předtím? A co minulý *týden*?“

Mila neodpovídá. *Nemůže* odpovědět – alespoň ne pravdivě – a místo toho obě posloucháme, jak se Beau ptá: „Snědla už něco jiného?“

Někdy zapomínají, že je slyším. Někdy předstírají, že se nic nezměnilo.

Reid pokračuje v práci s nožem a zkušenou rukou krájí maso a zeleninu. Vůně – divoká, zemitá, možná zvěřina a hrášek s mrkví – se line pod dveřmi mé ložnice a svírá mi žaludek. „Od včerejší večeře ne.“

„A dnes večer?“

Reid neváhá. „Jelen. Doufáme, že větší zvíře pomůže.“

Větší zvíře. Potlačím nutkání zvracet.

„Říkala jsem ti,“ Lou alespoň ztiší hlas, ale já stejně slyším každé slovo, „že její tělo jelení maso nechce. Měli jsme – nevím – sehnat medvěda, nebo...“

„Máme v Belteře vůbec medvědy?“ zeptá se Beau náhle.

Coco si s povzdechem pověsí plášť a z vůně její *krve* se mi znovu zamotá hlava. Chytím se postele, abych neupadla, když odvěti: „Jak můžeš něco takového nevědět? Jsi přece *král*...“

„Nejsem král *medvědů*, Cosette.“

Odessa si v rohu odfrkne.

„Ne, Beauregarde,“ řekne Coco trpělivým hlasem, „v Belteře medvědi nežijí, ale upřímně řečeno, její tělo netouží po žádném zvířecím mase. Potřebuje se nakrmit – tentokrát doopravdy. Řekla jsem jí, že jí s lovem pomůžeme, ale odmítla.“

Odessa zavře knihu a poněkud šibalsky se optá: „A vy máte s lovem lidí nějaké zkušenosti?“

Rozhostí se ticho a všichni se k ní neochotně otočí. I když se snaží její přítomnost ignorovat, nikdy ji úplně nevyloučí – asi kvůli mně. Včera kárala Lou za to, že dala Melisandre sýr. „Máš vůbec ponětí, co mléčné výrobky dělají s kočičím zažíváním?“ Nakonec zasáhl Reid, načež Odessa zahájila téměř hodinový referát o historii a mýtech spojených s rudovlasými lidmi. Coco se zhluboka nadechne. „Samozřejmě že s *lovem* lidí zkušenosti nemáme, ale...“

„Já vlastně ano.“ Na rozdíl od Coco se Reid nesnaží nechuť k upírce ve své kuchyni skrývat. Někde mezi Odessiným tvrzením, že Melisandre smrdí, a tím, že podle historie by měl být kvůli svým vlasům hned při narození obětován, Reid pozapomněl na své dobré vychování. „Společně bychom Célii mohli pomoci nakrmit se, aniž bychom při tom někomu ublížili.“

„Ach, no jistě.“ Představuji si, jak Odessa zdvořile a bez špetky zájmu zkoumá své nehty. „Náš lovec. Pověz mi, drahoušku, s těmi svými nezměrnými zkušenostmi, jak si představuješ, že by se to celé odehrálo? Vy čtyři – z čehož tři vládnete celé Belteře – byste se za soumraku vydali do ulic hledat Célii večerí?“

„My bychom se nevydali...“

„A co by se stalo, kdybyste ji našli?“ pokračuje Odessa s předstíranou lehkostí, aniž by si ho všímala. „Možná by to byl nějaký sympatický mladík spěchající domů z noční směny v obchodě. Zahnali byste ho do temné uličky a zdvořile ho požádali, aby vám nabídl žílu? Okouzlili byste ho, kdyby odmítl? Hmm... ne.“ Zamyšleně si

poklepe nehtem na bradu. „Jsi přece lovec. Místo toho bys ho pravděpodobně zneškodnil, zatímco Célie by mu násilím sebrala životní sílu. V obou případech byste mu ublížili. Pravděpodobně ho dokonce zabili.“

Zírám na své nohy, aniž bych je skutečně viděla, a poslouchám tičné šustění vzduchu, když Reid zavrtí hlavou. „Célie by nikdy nikomu neublížila.“

„Viděl jsi někdy novorozeného upíra pít krev?“ Odessin hlas zní neobvykle vážně a nikdo jí neodpovídá. *Ona* nemůže předstírat, že ignoruje mé zostřené smysly – chce, abych slyšela každé její slovo. „Možná jsi Célii kdysi znal, jenže ona už není člověk. Nebude schopná ovládat své impulzy, a to ji činí nebezpečnou. *Zejména* pro vás všechny. Je k vám zjevně přitahována – dokonce vás miluje –, ale všechny silné emoce se u novorozeného upíra mění v hlad. Potřebuje být mezi svými na Requiem. Nechápu, proč vám Michal dovolil, abyste ji sem přivedli, ale...“

„Célie nechtěla žít na Requiem,“ přeruší ji podrážděně Lou, zatímco já opět zvednu oči. „Řekla nám to těsně před smrtí.“

„A co zabít své přátele?“ zeptá se Odessa. „To by Célie chtěla?“

„To se nestane.“

„Pokud ucítí tvou krev, zatímco se bude krmit, Louise le Blancová, stane se to.“

„No, tak v tom případě,“ odsekne Lou a zamíří chodbou k mým dveřím, „doufejme, že jí chutná jelení.“

O chvíli později zaklepe a mně připadá, jako by mi nohy zarostly do podlahy, když se dveře pootevrou. Strčí hlavu dovnitř a tiše se zeptá: „Célie? Jsi vzhůru? Měla jsem dojem, že jsem slyšela...“ Její pohled padne na rozbitou hrací skříňku a vytřeští oči. Naprázdno polknu. „Je... všechno v pořádku?“

„Rozbila se mi hrací skříňka.“ Řeknu to rychle, horečnatě, ale sloupek postele se mi v ruce začíná tříštit, protože nedokážu zadržovat

dech a zároveň mluvit. Nedokážu zabránit tomu, aby se vůně její magie stala *chutí* na mém jazyku, a... a... další slova se mi zadržnou v hrdle. „Ale... myslím, že ji dokážu spravit. Myslím, že zvládnou...“

Lou tiše pískne a skloní se, aby prstem setřela třpytivý prach. Rty se jí zachvějí. „Sakra. Myslím, že tak obdivuhodný výbuch vzteku nedokážu opravit ani *já*. Pěkná práce, Célie, ale – je to škoda. Měla jsem s touhle strašidelnou hrací skříňkou nějaké plány.“

Zmateně zamrkám. „Cože?“

„No, chtěla jsem ji schovat Reidovi pod polštář, až dneska večer usne.“ Zamává rukou a její kouzlo okamžitě omámí a otupí ostrou hranu mého hladu. Z jejího vlastního žaludku se v reakci na to vydere ohlušující zakručení. Láskyplně si ho pohladí. „Včera se mě snažil vydesit – schoval se pod postel a tak, chudáček. Myslel si, jak na mě nevyzrál – chytil mě za kotník, když jsem procházela kolem.“ Nasadí záludný úsměv. „Nemá ponětí, co tím spustil.“

„Proč... proč by něco takového dělal?“

„Možná jsem mu minulý týden obarvila obočí na modro.“ S jiskřičkami v očích vstane, otře si ruce o kalhoty a jednu mi podá. „Pojď na večeři, Célie. Neměla bys tu sedět sama.“

„Nejsem sama,“ odpovím reflexivně.

Filippin smích se znovu rozlehně kolem mě a chloupky na krku se mi zježí. Letmo zahlédnu Milu, která se zamračí.

„Jasně, samozřejmě. Mila je taky zvaná.“

I když zaváhám a opatrně se zadívám na její nataženou ruku, Lou se usměje a zakmitá prsty. „No tak. Chceš, abychom tě prosili, abys s námi byla?“ Tentokrát nečeká na moji odpověď, prostě mě chytne za ruku a táhne mě chodbou osvětlenou svíčkami k ostatním. „Přestaň vzdorovat, ano? Je to jenom *večeře*. Mezi přáteli se není čeho bát.“ Když neodpovím, ohlédne se a v jejích očích se odráží Milina stříbrná tvář. „Že jo, Milo?“

„Je to tak,“ řekne Mila a statečně se mě snaží uklidnit.

Neslyší však tichý smích, který se ozývá ze zrcadla za námi. Odolávám nutkání otočit se a zahlédnout svou sestru, jak mě v odraze špehuje. *Ano, Célie, zdá se, že mi brouká. Nemáš se čeho bát.*

Je to jen večere.

KAPITOLA DVĚ

Sedmá židle

Prostřeli pro sedm, stejně jako to dělají každý večer.

Když vstupujeme do otevřeného prostoru, který slouží jako kuchyň a obývací pokoj, nasadím křehký úsměv a tu sedmou miskou ignoruju. Stejně jako každý večer. Protože na tom nezáleží – *nezáleží* – a Jean Lucova nepřítomnost nemůže způsobit, že se budu cítit hůř, než už se cítím.

Držím se toho přesvědčení jako záchranného člunu na moři, zatímco Mila odplouvá k Odesse.

„Célie!“ Beau se ke mně jako obvykle hrne první, přeskočí pohovku a pevně mě obejmě. Coco ho následuje. Brzy mě oba objímají a já stojím ztuhlá mezi nimi, sevřu čelisti a odtahuju se od nich, i když bych je nejraději přitiskla k sobě a nikdy nepustila. Při té představě se mi v hlavě znovu ozve smích. *Protože je miluju*, řeknu sestře ostře.

Hmm. Jsem si jistá, že to je ten důvod.

Srdce se mi zastaví a odvrátím tvář od krku Coco.

Nevím, jestli si toho některý z nich všiml, protože ani jeden nic neřekne, ale když se odtahnou a usmějí se na mě, oči mají mírně vyřeštěné. Upru na ně pohled a cítím se trochu špatně. Nepotřebuju odraz v zrcadle, abych si uvědomila, že se změnil i můj vzhled. I když jsem vždy měla světlou pleť, teď září éterickou bělostí a moje tmavé vlasy jsou delší, hustší a těžší, vlní se mi po zádech a ve svitu svíček se

lesknou jako sklo. Dlouhé pohledy mých přátel a jejich prudké nádechy potvrzují to, co už vím: moje tvář se stala zbraní.

„Museli jsme na pár hodin odejít,“ řekne Coco trochu zadýchaně, „ale všechno už je vyřízené. Jak se máš, Célie? Vyspala ses dobře?“

Její slova znějí zlověstně, a i když se jí chci zeptat, *co* je vyřízené, neodvažuju se promluvit. Místo toho se usměju ještě zářivěji a beze slova jí stisknu ruce.

Ve skutečnosti jsem nespala celý týden.

Filippa v mé hlavě zní téměř znuděně. *Věčná oběť.*

„No, já rozhodně ne.“ Beau mi odsune židli od stolu, abych si mohla sednout, a já se přinutím soustředit se na něj. Na *něj*, ne na svou sestru. Na to, co je v této místnosti skutečné a hmatatelné. Nad námi se vesele blýskají měděné hrnce a pomrkávají dolů na odřené a ne-sourodé misky s dušeným masem. Celý byt voní radostí a mělo by to být moje nejoblíbenější místo na světě. Kdysi tomu tak možná bylo.

Teď je to ale vězení.

„Jestli to takhle bude pokračovat,“ říká Beau bez zaváhání, „budu trvat na tom, aby jedna z čarodějek v téhle domácnosti vyčarovala do obýváku pořádnou postel. Už několik *dnů* mě bolí za krkem.“ Ukáže bradou na složené deky a polštáře naskládané na pohovce, kde spí s Coco od té doby, co jsme se před týdnem vrátili z Requiem.

„To ty jsi chtěl, abychom tady zůstali – ne že bych si stěžovala,“ dodá rychle směrem ke mně. „Jsem radši tady než na hradě, zvláště když se tam motají chasseuři.“

Stále se usmívám, přikývnu a držím ústa pevně zavřená. I přes Louino kouzlo je vůně takové spousty krve v místnosti nesnesitelná. Zvláště Louiny a Cocoiny. Michal mi jednou řekl, že krev magických bytostí chutná silněji než lidská, a teď mu věřím. Jako obzvláště mocné magické bytosti voní moje dvě přítelkyně *lahodně*.

„Myslíš tu krasavici Brigitte?“ Beau mi přisune židli ke stolu, zatímco Reid vezme mou prázdnou misku a naplní ji – ne gulášem.

Při tom pohledu se mi zvedne žaludek. Moje večeře je hustší, tmavší a celkově odpudivější než vývar, maso a zelenina a zbarvuje bílý porcelán do karmínova.

Na sedmý pokus to určitě vyjde, nemyslíš?

Při zvuku toho hlasu mi v uších stoupá tlak a já musím zatnout zuby, abych na něj nezavrčela.

„Technicky vzato, Brigitte ještě není chasseur, ale nemám jí za zlé, že se dnes večer chová trochu...“ Beau hledá to správné slovo a můj vnitřní boj vůbec nevnímá. „Znepokojeně. Dnes večer došlo k dalšímu incidentu v Saint-Cécile. Vykradači hrobů,“ vysvětlí mi. „Obvykle je to jen drobná nepříjemnost, každých pár měsíců prostě zmizí pár těl, ale začíná to být neúnosné. Vykopali už polovinu hřbitova.“

Zamračím se, ale nikdo jiný nijak nereaguje – zdá se, že už tu novinku slyšeli. K mému překvapení zůstává hlas v mé hlavě také tichý, ale to je *samozřejmě* jasné. Mentálně se otrěpu a frustrací si málem rozdrtím zuby. Ona *neexistuje*. Odessa si vybrala právě tento okamžik, aby se posměšně zvedla ze židle, stejně znechucená krví v mé misce, a zmizela chodbou do svého pokoje. Mila ji následuje. Nikdy nezůstávají na večeři. Odessa se místo toho vypaří do East Endu, aby povečeřela jinde, a Mila ji – bez vědomí své sestřenice – doprovodí.

Beau se za nimi zamračí. „Taková vřelá, empatická bytost, ta Odessa. Královna emoční inteligence – ta strčí do kapsy i Brigitte.“

„Ta vřelá, empatická bytost tě pořád slyší.“ Reid se posadí vedle Lou a nechá mezi námi volné místo pro sedmého hosta. Tu židli ignoruju. Odmítám se na ni podívat. „Být tebou, byl bych opatrný.“

„Nesmysl.“ Beau si zabere místo vedle mě, okamžitě se na židli zakloní a proplete si prsty ve svých tmavých vlasech. „Jestli se ta upíří dáma rozhodne, že si chce dát doušek, Célie jí za mě nakopec zadek.“ Ušklíbne se mým směrem. „Že jo?“

„Co?“ Nedávám pozor, zareaguju bez přemýšlení a okamžitě za to zaplatím: oheň mi trhá hrdlo a oči se mi zalévají slzami bolesti

a silnou chutí mých přátel na jazyku. Tentokrát však Beaua nemůžu jednoduše ignorovat a nemyslím si, že pouhé přikývnutí nebo zavrtění hlavou účinně vyjádří rozsah jeho hlouposti. „Odessa je prastará,“ zalapám po dechu. „A velmi silná. Viděla jsem, jak holýma rukama vytrhla jinému upírovi *jazyk*.“

Odessin hlas se ozývá chodbou. „A nikdy na to nezapomeň, drahoušku.“

Beau si odfrkne, jeho židle dopadne zpět na všechny čtyři a on se pustí do svého guláše. „Nepodceňuj se, Célie. Trénovala jsi s chasseur-y. Jsem si jistý, že bys pár jazyků taky dokázala vyrvat – nejlépe tedy *její*, pokud mě hodlá dál poučovat o nejlepších způsobech, jak zavést obchodní embargo.“

„Pořád lepší než poslouchat, jak podrobně popisuje, jak zemřeli všichni tvoji předkové,“ utrousí Lou ironicky.

„Ale kdeže, touhle radostnou informací obšťastnila i mě,“ řekne Beau. „Můj prapradědeček prý zahynul, když ho na královské lovecké výpravě nabral jelen na paroží, zatímco vykonával potřebu...“

Přeruším je, než se stačí rozjet, protože mě znovu začíná bolet hlava. Krev v jejich žilách voní lahodně, ale ta v mé misce *odporně* páchne. „Tohle je nechutné a já nemám ani trochu chuť sahat na cizí jazyky.“

Lhářko.

„Možná jsi ještě nenašla ten pravý,“ podotkne Coco moudře.

„Když už o tom mluvíme...“ Beau se otočí k Reidovi, než stačím odpovědět, a já rukama sevřu svou sukni, když mě znovu ovane jeho vůně, zatímco Filippa se směje a pobízí mě, abych se přiblížila. Ukáže lžící na prázdnou židli vedle mě. „Kde je tvůj nesnesitelný přítelíček? Dneska večer na hradě nebyl.“

Ačkoli jsem se snažila na Jeana Luca nemyslet, ta otázka mě přesto zaskočí. Nebo možná ne ta otázka, ale její formulace. Protože Jeana Luca označil za „Reidova nesnesitelného přítelíčka“, ne mého, a – asi

je to teď pravda. To poznání mě zasáhne jako rána pěstí. Přehluší i lahodnou vůni Beauovy krve.

Reid na mě vrhne letmý pohled, ale já předstírám, že jsem si toho nevšimla, a řekne: „Nemohl se utrhnout z Věže. Mrzí ho to.“

Navzdory mým nejlepším úmyslům se moje oči na okamžik setkají s jeho. „Ne, nemrzí.“

Po dobu jednoho překvapeného úderu srdce na sebe zíráme.

„Célie, on...“ Reid zaváhá, zjevně rozpolcený. I když by raději spolkl svůj kuchyňský nůž, než aby vedl tenhle rozhovor, je Reid pořád Reid a nikdy by mi nelhal. „Dej mu prostor,“ řekne nakonec. „Však on se s tím vyrovná. Jen... má kvůli tomu všemu těžké období.“

Ta slova – vyslovená tak upřímně, tak nevinně – zajedou pod rozravený žár, který vře v mé hrudi a vyplňuje prázdnotu, již cítím od doby, co jsem se probudila jako upír. Od doby, co jsem se probudila mrtvá. *Tak on má kvůli tomu všemu těžké období.*

„Opravdu?“ zeptám se tiše.

Zabij je, nabádá mě Filippa ještě tišeji.

Stůl jako by při mém výrazu kolektivně vydechl a mé kůže se dotknou pavučiny Louiny magie. Otupují ostré hrany mého hněvu a já je nenávidím – *nenávidím* je – a odolávám nutkání rozškrábat si kůži, odloupávat jednu krvavou vrstvičku po druhé, dokud to nebudu zase *já*, dokud nebudu *Célie*. Ne někdo, kdo halucinuje o své mrtvé sestře. Ne někdo, kdo si mimoděk přisune židli blíž k člověku vedle sebe a počítá, kolik vteřin by mu trvalo nejdříve ochromit Beaua, pak Cocola a Reida. Lou sedí přímo naproti mně, takže k té bych se dostala nejpozději. Bylo by také nejtěžší ji přemoci, ale její *krav*...

Při té myšlence mi puknou dásně a vyjedou z nich tesáky – sliny, které se mi nasbíraly v ústech, teď vytrysknou ven, až se mi zvedne žaludek a začnu se jimi dusit.

Bože.

Uskočím dozadu, převrhnou židli a před očima se mi udělají bílé skvrny. *Bože, bože, bože.* Hrudník se mi zvedá, jak se snažím zadržet dech, a všichni na mě teď zírají vyděšenými očima. Reid i Coco se zvedli od stolu a Beau sedí naprosto nehybně, jako bych byla divoké zvíře – predátor – a on se neodvažoval pohnout, aby na sebe neupoutal mou pozornost. *Už to skoro je, Célie.*

Jen Lou se na mě dál klidně dívá. „Měla by ses teď asi najíst.“

V mém zorném poli se v chodbě objevují Odessa a Mila, mlčí a pozorují mě.

„Omlouvám se.“ Jednou rukou se držím stěny kuchyně, druhou si zakrývám ústa a schovávám zuby před ostatními. Pod víčky mě pálí nové slzy ponížení. V poslední době se zdá, že jediné, co dokážu, je omlouvat se, a *Jean Luc* to má tak těžké? „Je mi to moc líto. Nechtěla jsem... Měla jsem...“

Lou mávnutím zápěstí narovná mou židli a odstrčí mou misku na okraj stolu. Z krve se opět zvedne pára. Ačkoli nevypadá vyděšeně jako ostatní, jiskra v jejích tyrkysových očích zmizela a tvář má bledší než obvykle. Koneckonců ohrožují její rodinu. Její domov. Žár v mé hrudi se promění v led.

„Jez, Célie,“ řekne.

Cítím, že přikývnu, a udělám opatrný krok vpřed. Pak další. Když se vrátím na své místo u stolu a kvůli Beauovi se snažím pohybovat co nejpomaleji, visí v místnosti ticho těžké jako olovo. Beau sedí vzpřímeněji než předtím a v ruce pevně svírá lžici. Beze slova vezmu tu svou, ponořím ji do krvavě rudé tekutiny v misce a přiblížím ji k ústům.

Krev chutná stejně odporně, jak voní.

Já se ale nezašklebím ani jinak nedám najevo své znechucení, ani když mi sestra šeptá: *Jak dlouho tohle vydržíš, ma belle? Jak dlouho, než tě tvé tělo ovládne?*

Ignoruju halucinace, stejně jako ignoruju svírání žaludku, když mi do těla vstupuje jelení krev. „Omlouvám se,“ řeknu znovu, tentokrát

klidněji, zvednu bradu a podívám se každému ze svých přátel do očí. Oni se na mě nejistě usmějí a já vím, že mi odpustili. Dokonce i Beau se na židli uvolní a Odessa zase zmizí do svého pokoje. Mila se ještě vteřinku zdrží – její pohled je až příliš chápavý – a pak ji následuje.

Ticho však zůstává poněkud napjaté. Lou pořád vypadá, že je jí trochu špatně.

„Byla tu... Přišla dnes ráno moje matka?“ zeptám se po chvíli Reida.

„Ano.“ Odstrčí prázdnou misku. „Přišla z Věže. Otravovala lovce s tím, aby jí prozradili, kde se nachází.“

„Chceš říct, že s tím otravovala Jeana Luca.“

Vrhne na mě opatrný pohled. „Tvrdila, že nastal čas na zoufalé kroky.“

„Co jí řekl?“

„Nic. Souhlasil, že nic neprozradí, dokud nebudeš připravená. Prozatím království předpokládá, že jsi stále s Michalem, i když Jean se s touhle věcí zrovna dvakrát netajil.“ Reid zaváhá. „Než jsme v předvečer Všech svatých vypluli k Requiem, informoval chasseury o Les Éternels a oni... no, od našeho návratu nejednají právě diskrétně. Městem se šíří zvěsti o upírech – pravděpodobně už celým královstvím.“

„Cena stříbra prudce vzrostla,“ potvrdí to Beau. „Udržuju přátelské vztahy s místním stříbrníkem a myslím, že by si tě rád vzal za ženu.“

Skoro se tomu zasměju. Skoro. Místo toho spolknou další doušek krve. Chutná zvěřinově a špatně, nečistě, jako zkažené maso v horším dni. Zvedá se mi žaludek. „Nečekala jsem, že Jean Luc bude existenci upírů tajit. Ale i tak je od něj hezké, že utajil aspoň tu moji.“

Reid sbírá prázdné misky ze stolu, aby se mi nemusel dívat do očí. „Říkal jsem ti, že není pravda, že tě nenávidí, Célie.“

Nastává další nepříjemné ticho. Jeho druhá lež.

Svírám ruce v klíně a zírám na své propletené prsty – hladké, bledé a elegantní. Úplně cizí. „Samozřejmě že ne.“

První noc, kdy jsem se probudila jako upír, přišel Jean Luc na večeři. Bylo to první a jediné jídlo, které se mnou snědl. Když jsem vešla do kuchyně, bledá a podivná, přimhouřil oči. Když jsem zvedla misku s vývarem k ústům – vývarem, ne krví, v marné snaze zachovat normálnost –, vyzvracela jsem ho vzápětí přes stůl, protože ho moje tělo nedokázalo přijmout. Lou a Reid bez váhání přinesli pohár s krví, ale ten *pohled* v Jean Lucových očích...

I když jsem krev odmítla – v panice jsem ji rozlila na podlahu –, Jean Luc odešel.

Odešel a už se nevrátil.

Jako bych si vzpomněla na tu noc, bolestivě se mi stáhne břicho a já pevně stisknu čelisti, odhodlaná tentokrát v sobě krev udržet. „Moje matka nebude...“ Ruka mi však vyletí k ústům, když se mi tělo začne mimovolně svírat. *Ne*. Čirou silou vůle polknu a odložím lžici. Dnes večer se nepozvracím. *Ne*.

Beau mě soucitně poplácá po zádech. „Tvoje matka si pořád myslí, že se potuluješ po venkově s nějakým hezkým cizincem. Jeho upírství ji vůbec nezajímá. Upřímně, myslím, že je víc naštvaná kvůli tvému zrušenému zasnoubení než kvůli jeho prahnutí po krvi. Teď jsi mezi aristokraty úplně vyřízená.“

S prudkým zachvěním se nad jeho slovy potlačuju dávení a tuhle bitvu prohrávám, ještě než vůbec pořádně začne. Ta odporná tekutina mě pálí v krku, až ji v zoufalém záchvatu vyvrhnu přes stůl, stejně jako každý večer v tomhle týdnu. Přesně jak předpověděla moje sestra.

Následuje vteřina ticha. Beauova ruka mi zůstává na zádech. A pak, než stačím udělat cokoli jiného než se zděšeně schoulit, se moji přátelé rozpohybují v nacvičené souhře. Lou mávne rukou a krvavé zvratky na jejích pivoňkách okamžitě zmizí. Reid téměř stejně rychle sebere mou misku a odnese ji ke dveřím, zatímco Beau mi odhrne vlasy a Coco mi podá ubrousek, abych si otřela obličej. „To bude v pořádku, Célie,“ řekne upřímně. „Však my na to přijdeme.“

„To nic není, fakt.“ Lou se usmívá, aby mě uklidnila, ale vypadá ještě bledší než předtím. A pivoňky – už nejsou bílé, ale růžové. Nedokážu se na to ovšem soustředit, protože mě zachvátí další vlna nevolnosti a Reid přede mě postaví malý lavor.

Je to tak milé.

Tak ponižující.

„Tak příště zkusíme toho medvěda,“ nadhodí Beau příšerně lehkomyslným tónem.

Beze slova příkřívnu. Protože tohle je teď můj život.

Když moje sestra znovu promluví, téměř cítím její přítomnost za zády, jako by stála přímo za mnou. Jako by tam byla celou dobu. Její prsty jako by mi hladily vlasy a Beau přesune na okamžik oči k pramínkům, které se v příliš nehybném vzduchu lehce vlní, a mírně je přimhouří. *Zabiješ je, víš. Nikdy jsi neměla šanci.*

A najednou je toho na mě příliš – hlas mé sestry, její dotek, přehnaně upřímné výrazy mých nejbližších přátel. „*Ne.*“ Vyštěknu to slovo, praštím dlaněmi o stůl a otočím se, abych na sestru zakřičela, že nikoho nezabiju...

Jenže ona tam není. Samozřejmě že ne. Není tam *nikdo* a stůl pod mýma rukama zlověstně zapraská, Beau s překvapeným výkřikem ucukne a Reid s Coco vyskočí ze židlí. „Célie?“ Lou vstává pomaleji než ostatní a mračí se na prázdný prostor za mou židli. „Co se děje? Co se stalo?“

Beau se otřese, když taky prohlídí prostor kolem mě. „Je tu další duch? Ta... ta ženská? Mila?“

„Mila odešla s Odessou,“ procedím skrz zaťaté zuby.

„Tak někdo jiný?“

„Nikdo jiný tu není.“ Ta slova mezi nás dopadnou jako nože – příliš ostrá i pro mé uši – a on zamrká a ucukne. V reakci na to mi hrudník rozerve stud a okamžitě se pohnu, abych ho – nevím, *utěšila*. On si však udržuje odstup. „Je mi to líto.“ *Je mi to líto, je mi to tak líto.* Ta

slova jako by krvácela z každé části mého těla, až se v té krvi topím – ve své, ano, ale také jejich. Z jejího zápachu mě bolí zuby a v uších mi zní Filippin smích, který se rozléhá po místnosti v dezorientující vlně. „Něco se se mnou děje...“

„Co se s tebou děje?“ Lou se nakloní nad stůl a podezíravě přimhouří oči. „Jestli tu nikdo není, proč jsi křičela? Co se *děje*?“

Reflexivně zavrtím hlavou. „Já nechtěla... nechtěla jsem...“

„Co nám tajíš, Célie?“

„*N-nic...*“

„Lžeš.“

„Ne, já... já ne...“ V tu chvíli mi však z dásní vyjedou špičáky a Filippin smích dosáhne vrcholu. Ohlušuje mě a já zařatými pěstmi tlumím tlak v hlavě, stále se třesu a marně se snažím přesvědčit sama sebe, že to není skutečné. *Tohle není skutečné. Nic z toho není skutečné...*

Nůž uslyším dřív, než ho uvidím.

Zase se otočím a vteřinu předtím, než mi pronikne do zadní části lebky, zachytím jeho stříbrnou čepel. V chodbě za mnou se ve tmě něco pohne. Něco... se tam zavlní. „Závoj,“ vydechnu nevěřičně a přímo před mýma očima se jeho roztržené okraje samy zacelí. Filippin smích okamžitě utichne. Nastane ticho a s ním přijde i nechutný pocit úlevy. Bezděčně se podívám na své prsty a nevšímám si, jak mě pálí, dokud mi Coco nůž nevytrhne z ruky.

Skutečný nůž.

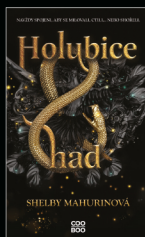
Tentokrát si to nevymýšlím. I když nevím, co se Filippě v předvečer Všech svatých stalo, bolest v mé ruce je skutečná. Ta trhlina v závoji byla skutečná, což znamená, že osoba, která ho roztrhla, musí být také skutečná... pokud je to vůbec člověk.

Setkám se s Louiným nevěřícím pohledem. „Myslím, že mě straší moje sestra,“ hlesnu.

SMRTÍ TO NEKONČÍ. ZÁVĚREČNÝ DÍL DUOLOGIE ŠARLATOVÝ ZÁVOJ.

Upíří král Michal proklel Célie věčným životem. Když se probudí, nemůže už chodit na slunce, slyší tlukot srdcí svých přátel a touží po jejich krvi. Jenže Célie není jediná mrtvá, která se vrátila. Její sestra Filippa i další vstávají z hrobů a žene je touha po pomstě. Křehká rovnováha mezi životem a smrtí se zhroutila a probudila ještě temnější sílu, která si někdejší chasseurku vyhlédla za nevěstu. Célie a Michal teď musí potlačit spalující přitažlivost a zacelit trhlinu mezi světy – jednou provždy.

Od autorky již vyšlo:
série Holubice a had

série Šarlatový závoj

ISBN 978-80-267-4100-8

COO
BOO

www.albatrosmedia.cz
CZ 569 Kč / SK 22,99 €